

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sži/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200663
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200663.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, IČO: 30 794 242, Tupého 25/A, Bratislava, zastúpený: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SLV-OLVS-8/2012 zo dňa 25.01.2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2013 č. k. 2S/136/2012-21 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2013 č. k. 2S/136/2012-21 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 31. júla 2013 č. k. 2S/136/2012-21 zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 25. januára 2012, č.: SLV-OLVS-8/2012 z 25. januára 2012, podľa § 250j ods. 2 písm. a), Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii č. KM-1098-001/SI-2011 zo dňa 01.12.2011, ktorým sa v časti sprístupnenia osobných údajov exekútora a prokurátorky nachádzajúcich sa v poskytovanej informácii čiastočne nevyhovelo žalobcovej žiadosti o poskytnutie informácie, nakoľko žalobcovej žiadosti bolo vyhovené bez sprístupnenia osobných údajov.

Z pripojeného administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 23.11.2011 požiadal žalobca o sprístupnenie uznesenia prokurátorky zo dňa 03.08.2010, sp. zn. XIV Gv 34/2010, ktorým bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa ÚBPk zo dňa 18.05.2010, ČVS: PPZ-107/BPK-B-2010 o začatí trestného stíhania vo veci. Rozhodnutím č. KM-1098-001/SI-2011 zo dňa 01.12.2011 povinná osoba - Ministerstvo vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii čiastočne nevyhovelo žiadosti žalobcu v časti sprístupnenia osobných údajov exekútora a prokurátorky nachádzajúcich sa v

poskytovanej informácii, ktorým bolo požadované uznesenie o zrušení rozhodnutia vyšetrovateľa. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím.

Krajský súd poukázal na to, že rozsah a podmienky prístupu k informáciám zaručené Ústavou SR upravuje zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj len ako „ZSI“), podľa ktorého má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, pričom informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje. Osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie sú štátne orgány, obce ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti. Všetky zákonom ustanovené obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia (§ 12 cit. zák.).

Žalovaný rozhodol o odmietnutí sprístupnenia žalobcom požadovaných informácií s poukazom na § 9 ods. 2 ZSI. Podľa tohto ustanovenia zákona povinná osoba informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom, sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Podľa názoru krajského súdu, tak ako ústavné právo každého vyhľadávať a šíriť informácie, aj ústavná povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať každému informácie o svojej činnosti môžu byť obmedzené len zákonom, ak ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06).

Krajský súd poukázal na to, že žalovaný, resp. povinná osoba, sprístupnila žalobcom požadovanú informáciu čiastočne, po vymazaní mien a priezvisk vyššie v texte rozsudku uvedených osôb. Pokiaľ povinná osoba má podľa ZSI na výber informáciu nesprístupniť alebo jej sprístupnenie iba obmedziť, je povinná zvážiť, do akej miery, úplne či čiastočne, je nevyhnutné brániť osobe oprávnenej požadovanú informáciu dostať. Má pritom zvážiť možné ohrozenie právneho postavenia iných osôb, verejného poriadku a bezpečnosti a po zvážení všetkých okolností sa rozhodnúť pre jednu zo zákonom ponúkaných možností.

Podľa názoru krajského súdu ani ustanovenie § 9 ods. 2 ZSI nie je možné vykladať spôsobom nezohľadňujúcim práva verejnosti Slovenskej republiky na informácie. Takýto výklad zákona by bol neústavný a v rozpore s úmyslom zákonodarcu zákonom upraviť podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. Keby nezáležalo na tom, koho meno a priezvisko možno zverejniť a paušálne by sa tieto údaje z poskytovaných informácií (napr. textov) vymazávali, i keby sa požadovaná informácia týkala verejného činiteľa, nepodliehali by tieto osoby a v konečnom dôsledku potom ani povinné osoby podľa ZSI akejkoľvek verejnej kontrole. Mená vyššie uvedených dotknutých osôb sú verejne prístupné, nie sú utajované a verejnosť má možnosť ich bez väčších ťažkostí zistiť. Zároveň má verejnosť právo poznať meno konkrétnej osoby zastávajúcej verejnú funkciu (verejného, ústavného činiteľa), ktorý sa podieľal na veci. Prokurátorka a exekútor v kontexte prípadu, na ktorý sa vzťahovalo rozhodnutie, ktoré bolo predmetom žiadosti o sprístupnenie informácie, boli nepochybne osobami zastávajúcimi verejnú funkciu predpokladanú ustanovením § 9 ods. 3 ZSI. Nie je podľa názoru krajského súdu v demokratickej spoločnosti nevyhnutným a súladným s účelom ZSI vyššie v texte rozsudku už opísaným, ani logickým, ich mená a priezviská nesprístupniť.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel krajský súd k záveru, že žaloba je dôvodná.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na úspech v konaní bolo žalobcovi priznané právo na náhradu trov, ktoré v konaní vynaložil.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu ako bezdôvodnú zamietol, nakoľko podľa jeho názoru rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný poukázal na to, že žalobcovi bolo v jeho žiadosti vyhovené a požadovaná informácia poskytnutá s poukazom na ochranu osobných údajov dotknutých osôb (v tom čase účinného zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov). Nakoľko sa jednalo o meritorne rozhodnutie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, povinný túto informáciu sprístupnil

okrem dát, týkajúcich sa osobných údajov fyzických osôb v informácii obsahnutých, v rigoróznejšej nadväznosti na prekážku, ustanovenú v § 9 ods. 2 ZSI.

Žalovaný zdôraznil, že sprístupňovaná informácia vo forme rozhodnutia obsahuje osobné údaje osôb, ktoré boli vypočítané v určitom procesnom postavení v rámci označeného trestného konania, prípadne v rámci vykonávaných procesných úkonov boli osobné údaje inak vyjadrené, týmto zároveň akcentujúc Ústavou Slovenskej republiky garantované základné práva, formulované v jej článku 19.

Vo vzťahu k vylúčeniu sprístupnenia informácií o osobných údajoch fyzických osôb, je potrebné podľa názoru žalovaného v kauzalite na právnu úpravu konštruovanú zákonom o ochrane osobných údajov, túto vzťahujúc na normatívny text zákona o slobode informácií konštatovať, že zákon o ochrane osobných údajov neupravuje konkrétny a taxatívne vymedzený zoznam údajov, ktoré majú charakter osobných údajov, keďže poskytuje demonštratívny výpočet charakteristík určujúcich fyzickú osobu. Definícia osobných údajov nevyžaduje, aby išlo o konkrétnu identitu fyzickej osoby, ale postačuje, aby za splnenia podmienok bola osoba určiteľná. Z vecnej stránky sa pojem osobných údajov vzťahuje na také údaje, ktoré sa týkajú identifikovateľnej fyzickej osoby, t. j. určenej alebo určiteľnej, či už priamo alebo nepriamo. Konzekventne žalovaný vyvodzuje, že identifikácia osoby sa realizuje prostredníctvom konkrétnych charakteristických znakov, t. j. determinantov, ktoré možno priradiť ku konkrétnej fyzickej osobe. V závislosti od viacerých faktorov, ktorými sú kvalita, kvantita a druh údajov, sa určiteľnosť konvertuje do určenia osoby.

Z uvedeného tak podľa názoru žalovaného plynie, že zo sprístupňovanej informácie boli osobné údaje v rozsahu hodnosti, titulu, mena, priezviska, dátumu narodenia, pracovného a služobného zaradenia fyzických osôb, s poukazom na zákonné obmedzenie (§ 9 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ZSI), vylúčené vymazaním. Zároveň považuje povinný (s odkazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) požadovanú informáciu za zodpovedanú a informáciu za poskytnutú.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že aj keď ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) ZSI, ktoré ustanovuje že: „Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy“, vstúpilo do platnosti až po podaní žiadosti žalobcu, žalovaný uvádza, že postupoval nad rámec povinností, keď čiastočne zamietol a čiastočne sprístupnil uznesenie, týkajúce sa trestného konania, ktoré podľa názoru žalovaného sprístupniť nemusel. Záverom žalovaný uviedol, že žalobcovi bola vzhľadom na charakter požadovanej informácie sprístupnená informácia v takom rozsahu, v akom to umožňuje ZSI v spojení so zákonom o ochrane osobných údajov a najmä za dodržania podmienok ustanovených v § 6 ods. 2 Trestného poriadku. Žalovaný ďalej poukázal na tú skutočnosť, že osobné údaje príslušníkov Policajného zboru, exekútora, či prokurátorky, ktorých mená a priezviská a služobné zaradenie boli vylúčené zo sprístupnenej informácie podľa § 9 ZSI, a ktorí zároveň nedali súhlas na sprístupnenie týchto informácií (týkajúcich sa osobnosti, súkromia a osobných údajov) bolo nutné vypustiť, inak by došlo k zásahu do ich súkromia.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. januára 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti

fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoleníacemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa ods. 4 slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 9 ods. 1 informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

Podľa ods. 3 povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom, poslancom obecného zastupiteľstva, predstaveným v štátnej službe, odborníkom plniacim úlohy pre člena vlády Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky alebo podpredsedu Národnej rady Slovenskej republiky, vedúcim zamestnancom vykonávajúcim práce vo verejnom záujme, vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, nadriadeným v služobnom pomere alebo členom hodnotiacej komisie alebo iného obdobného orgánu, ktorý sa zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov. Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu

- a) titul,
- b) meno,
- c) priezvisko,
- d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie,
- e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti,
- f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva,

g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) v znení do 31. decembra 2011 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Sporným momentom v tu prejednávanej veci je otázka, či právo žalobcu na informácie bolo obmedzené tým, že žalovaný v sprístupnenom uznesení prokurátorky Generálnej prokuratúry z 3. augusta 2010 o zrušení rozhodnutia vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru, odboru boja proti korupcii v Bratislave z 18. mája 2010, sp. zn. PPZ-107/BPK-2010, ktorým bolo začaté trestné stíhanie pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „žiadané uznesenie“) anonymizoval mená, priezviská a funkcie osôb, ktoré v tomto uznesení boli uvedené, t. j. exekútora, ktorý bol účastníkom trestného konania a prokurátorky, ktorá uvedené uznesenie vydala.

Vo svojom rozsudku krajský súd vyslovil stanovisko súhlasné s právnym názorom žalobcu.

Najvyšší súd však v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (medzi inými napr. rozsudok sp. zn. 5Sž/29/2013) nepovažuje za správne a súladné s právnymi predpismi účinnými v čase vydania napadnutého rozhodnutia tento záver potvrdiť.

Zákon o slobode informácií pomerne zložitým spôsobom rozlišuje informácie, ktoré nemôžu byť poskytnuté (porovnaj § 8 až § 11, tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 589/2012). Uvedené posúdenie je oprávnený vykonať len ten štátny orgán, v ktorého „pôsobnosti“ sú dané informácie.

V tom čase účinný zákon o slobode informácií neposkytoval výnimku pre informáciu o výsledku trestného konania, avšak za túto treba považovať buď krátku informáciu, alebo podľa úvahy dožiadaného subjektu samo rozhodnutie vo veci, ktoré nie je hromadne sprístupnené napríklad na internetovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Ani v takom prípade však nemožno negovať požiadavku ochrany osobných údajov, ktorá je súčasťou požiadavky na ochranu súkromia fyzických osôb.

Preto najvyšší súd považuje za potrebné zaoberať sa pojmom osobné údaje, ktorými v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, predtým § 3 zák. č. 428/2002 Z. z. (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Táto definícia vychádza a v zásade kopíruje definície obsiahnuté v právnej úprave na úrovni Európskej únie, resp. Rady Európy, konkrétne v smernici Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES a Dohovore Rady Európy č. 108/1981 o ochrane osôb so zreteľom na automatizované spracovanie osobných údajov.

Vychádzajúc z požiadavky určenia, alebo určiteľnosti konkrétnej osoby na základe jedného alebo viacerých údajov, najvyšší súd má za to, že meno a priezvisko v spojení s uvedením povolania (zamestnávateľa) predstavujú súbor takých údajov, ktoré umožňujú konkretizáciu osoby, jej odlišenie od iných osôb s rovnakým menom a priezviskom. Súčasne ide o charakteristiky alebo znaky tvoriace identitu osoby.

Osobitne to platí v prípade, ak ide o povolanie, alebo pracovisko, ktoré je verejnoprávnou inštitúciou, a je preto relatívne jednoduché na základe týchto znakov osobu fakticky vyhľadať.

Krajský súd svoj záver o neprípustnosti excesívnej ochrany osobných údajov formou anonymizácie oprel tiež o tvrdenie, že ide o verejných činiteľov, a poskytnutie ochrany touto formou je v príkrom rozpore s požiadavkou na transparentnosť vo verejnej správe. Toto tvrdenie však podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí, pretože hoci ide o osoby zastávajúce verejnú funkciu, nejde o osoby, ktoré sú verejnými funkcionármi, nakoľko tieto sú v zmysle vyššie uvedeného § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií taxatívne vymenované v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného

záujmu pri výkone funkcií verejných činiteľov, pričom prokurátor Generálnej prokuratúry takýmto verejným funkcionárom nie je.

Preto v prípade prokurátorky, ktorá žiadané uznesenie vydala neexistoval dôvod na zníženie ochrany jej práva na súkromie, resp. ochrany jej osobnosti pred zverejňovaním osobných údajov v rozsahu meno, priezvisko, funkcia a miesto výkonu funkcie.

Dotknutý exekútor vystupoval vo vzťahu k požadovanej informácii - uzneseniu ako osoba zúčastnená na trestnom konaní, pričom nevykonával svoju zvyčajnú funkciu a ani sám nebol subjektom trestného konania v takom rozsahu, ktorý by mal alebo mohol mať vplyv na fungovanie verejnej moci v Slovenskej republike. Preto ani on ani prokurátorka nemajú povinnosť strpieť neautorizované sprístupnenie osobných údajov, resp. údajov týkajúcich sa ich osobnosti, vo väčšom rozsahu, než by bol povinný „bežný“ občan.

Celkovo je na zváženie povaha postupu žalobcu, keď od žalovaného žiadal sprístupnenie žiadaného uznesenia vo veci podozrivej osoby, ktoré žiadané uznesenie mu bolo žalovaným sprístupnené. Napriek tomu sa domáhal sprístupnenia ďalších informácií, ktorých rozsah prekračuje informáciu o rozhodnutí alebo o výsledku tohto konania. Najvyšší súd má za to, že pokiaľ subjekt požaduje rozhodnutie v tomto prípade orgánu činného v trestnom konaní, zaujíma sa o výrok a odôvodnenie tohto rozhodnutia, chce si urobiť úsudok o tom, či toto rozhodnutie bolo, alebo nebolo arbitrárne, resp. na akých dôvodoch stojí. Je preto zvláštne, ak žalobca trvá na sprístupnení ďalších, veľmi konkrétnych osobných informácií o osobách zúčastnených na konaní, ktoré vo svojej pôvodnej žiadosti nešpecifikoval.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný vo veci postupoval vecne i právne správne, keď pri sprístupnení žiadaného uznesenia žalobcovi dbal na ochranu osobných údajov subjektov zúčastnených na konaní v dotknutej trestnej veci.

Preto najvyšší súd nemôže priznať správnosť záverom krajského súdu o neexistencii dôvodov poskytnúť ochranu osobným údajom, ktoré sa týkajú osôb zúčastnených na dotknutom trestnom konaní.

Z tohto dôvodu najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 220 OSP), nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.